

Sygn. akt *I ACa 379/17*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2017 r.

Sąd Apelacyjny w (...) I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: **SSA Krzysztof Józefowicz**

Sędziowie: **SSA Małgorzata Kaźmierczak**

SSA Bogusława Żuber (spr)

Protokolant: **st. sekr. sąd. (...)**

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2017 r. w (...)

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Sp. z o.o. w P.**

przeciwko (...) **SA w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w (...)

z dnia 24 listopada 2016 r. sygn. akt (...)

1. oddała apelację;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki 2.700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Małgorzata Kaźmierczak Krzysztof Józefowicz Bogusława Żuber

I A Ca 379/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 24 listopada 2016 r. Sąd Okręgowy w (...) zasądził od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. kwotę 88.682,89 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 85.653,45 zł od dnia 3 października 2014 r. do dnia zapłaty, a także orzekł o kosztach procesu.

Wyrok apelacją zaskarżył pozwany w części uwzględniającej powództwo powyżej kwoty 78.096,75 zł, zarzucając:

- naruszenie art. 361 § 2 k.c. w zw. z art. 13 ust. 2 i art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych poprzez zasądzenie odszkodowania w kwocie przewyższającej wartość poniesionej przez powoda szkody.

Apelujący wniósł o zmianę wyroku i oddalenie powództwa co do kwoty 10.587 zł oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za I i II instancję wg norm przepisanych. Pozwany wniósł ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji i pozostawienie temu sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie, zgodnie z art. 387 § 2¹ k.p.c., zaszyły przesłanki do sporządzenia uzasadnienia wyroku zawierającego jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Sąd drugiej instancji nie przeprowadził bowiem postępowania dowodowego ani nie zmienił ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji, a strona apelująca nie podniosła zarzutów dotyczących tych ustaleń.

Nietrafnie pozwany zarzuca, że zaskarżony wyrok prowadzi do zasądzenia na rzecz powoda kwoty przekraczającej wysokość poniesionej szkody w wyniku czego nastąpiło wzbogacenie powoda w stosunku do stanu sprzed powstania uszczerbku majątkowego.

Kwota 173.447,97 zł przyznana w postępowaniu likwidacyjnym i 85.653,45 zł zasądzone zaskarżonym wyrokiem stanowią odszkodowanie odpowiadające kosztowi przywrócenia pojazdu do stanu sprzed wystąpienia szkody. Pozwany nie kwestionuje tego stanowiska, ograniczając swoje zarzuty do tezy o nadmiernej wysokości odszkodowania i do podważania zasadności sposobu naprawy ustalonego przez Sąd Okręgowy.

Błędne jest stanowisko pozwanego zgodnie z którym w okolicznościach sprawy górną granicą odszkodowania za uszkodzenie pojazdu jest kwota stanowiąca różnicę między jego wartością sprzed szkody a wartością części pozostałych po kolizji. Występujące w sprawie zagadnienie prawne dotyczy w istocie tego, czy wysokie koszty naprawy powodują, że naprawa w okolicznościach sprawy jest niemożliwa lub wysoce utrudniona w rozumieniu art. 363 § 1 k.c., co uzasadnia przyznanie odszkodowania wyrównującego uszczerbek majątkowy przy założeniu, że naprawa winna zostać zaniechana. Kwestia, w jakim przypadku uzasadnione jest odstąpienie przez poszkodowanego od kosztownej naprawy uszkodzonego pojazdu, była wielokrotnie rozstrzygana w orzecznictwie sądowym. Utrwalony jest obecnie pogląd, zgodnie z którym koszt naprawy uszkodzonego w wypadku komunikacyjnym pojazdu, nieprzewyższający jego wartości sprzed wypadku, nie jest nadmierny w rozumieniu art. 363 § 1 k.c. (postanowienie SN z 12 stycznia 2006 r., (...)). Sąd Okręgowy zawarł w uzasadnieniu wyroku stosowne rozważania prawne, odwołując się do pojęć szkody częściowej i szkody całkowitej. Zarzuty pozwanego, całkowicie pomijające te zagadnienia, nie mogą skutecznie podważyć trafności argumentów Sądu I instancji. Z tych względów Sąd Apelacyjny podziela przyjętą przez Sąd Okręgowy wykładnię art. 363 § 1 k.c. wraz z popierającą ją jednolitą linią orzecznictwa.

Na marginesie Sąd Apelacyjny dostrzega, że nietrafnie pozwany zarzuca zawyżenie odszkodowania – w świetle przedstawionych obliczeń – o 10.586,14 zł. Sąd Okręgowy uznał, że kwota niezbędna do usunięcia skutków zdarzenia szkodzącego wynosi ogółem 259.101,42 zł (173.447,97 + 85.653,45). Zasądzenie zaś kwoty 88.682,89 zł wynikało z doliczenia do wysokości szkody tj. 85.653,45 zł skapitalizowanych odsetek wynoszących łącznie 3.029,44 zł. Z tych względów całkowicie bezzasadne było kwestionowanie apelacją wyroku zasądzającego kwotę 3.029,44 zł, a zatem kierując się stanowiskiem pozwanego zaskarżeniu mogło podlegać co najwyżej 7.556,70 zł.

Niesłusznie też pozwany podważa odmowę przeprowadzenia przez Sąd Okręgowy dowodu z uzupełniającej opinii biegłego na okoliczność kosztów naprawy pojazdu z zastosowaniem części Q oraz przy zastosowaniu stawek stosowanych przez warsztaty nieautoryzowane, bądź stawek średnich. Zarzut ten pomija, że Sąd Okręgowy wyjaśnił zasadność przyjęcia odmiennych założeń do opinii biegłego. Pełna restytucja w okolicznościach niniejszej sprawy wymagała, aby przywrócenie stanu samochodu sprzed kolizji uwzględniało fakt, że był to pojazd nowy i o wysokim standardzie. Uzasadnione było zatem zastosowanie części z logo producenta. Koresponduje to z poglądem wyrażonym w orzecznictwie, zgodnie z którym w niektórych przypadkach istotną cechą decydującą o zupełności restytucji jest - obok jakości części - samo pochodzenie części od producenta pojazdu, a więc w praktyce opatrzenie go znakiem towarowym lub logo producenta pojazdu. W szczególności ma to znaczenie w przypadku pojazdów będących jeszcze w okresie gwarancji producenta, który wymaga od autoryzowanych warsztatów, by w ramach napraw gwarancyjnych korzystały wyłącznie z części zamiennych dostarczanych przez producenta pojazdów na potrzeby tych napraw (tak: postanowienie SN z 20 czerwca 2012 r., (...)). Pozwany podnosi wyłącznie, że zastosowanie części oznaczonych znakiem O doprowadziłoby do przywrócenia stanu sprzed szkody, a jednocześnie nie doprowadziłoby do wzbogacenia poszkodowanego. Stanowisko to, w świetle przytoczonych wyżej argumentów, nie mogło zostać uznane za trafne.

Nadto należy zauważyć, że pozwany nie wskazał, w jakim zakresie powyższe uchybienie wpłynęło na wysokość zasądzonej kwoty. Zakres zaskarżenia i wniosku apelacyjnego zmierza bowiem – niezależnie od błędnego obliczenia zaskarżonej kwoty – wyłącznie do obniżenia odszkodowania do różnicy między wartością pojazdu sprzed wypadku a wartością pozostałości.

Nie sposób także podzielić stanowiska zgodnie z którym przeszkodą dla zasądzenia odszkodowania był fakt, że pozwany nie przedstawił dowodów na okoliczność faktycznego poniesienia wydatków na naprawę pojazdu. Również to zagadnienie zostało należycie wyjaśnione przez Sąd Okręgowy, który, powołując się na ugruntowane orzecznictwo, wskazał, że odpowiedzialność ubezpieczyciela powstaje z chwilą nastąpienia wypadku komunikacyjnego. Uściślając to stanowisko można wskazać, że w omawianym wypadku obowiązek naprawienia szkody jest konsekwencją powstania uszczerbku majątkowego po stronie poszkodowanego, a dodatkową przesłanką odpowiedzialności nie jest przeprowadzenie przez poszkodowanego restytucji we własnym zakresie z wykorzystaniem własnych środków. Wykazanie przez poszkodowanego, że poniósł wydatki związane z naprawą pojazdu, nie było zatem istotne dla powstania po jego stronie roszczenia o zapłatę kwoty koniecznej do naprawienia szkody.

Z tych względów Sąd Apelacyjny oddalił apelację pozwanego jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i 108 § 1 k.p.c. Koszty zastępstwa procesowego ustalono na podstawie § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz. 1804) ze zmianą wynikającą z rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz. 1667).

SSA Bogusława Żuber SSA Krzysztof Józefowicz SSA Małgorzata Kaźmierczak